

הפונדקית מסיחה כך לפי תומה, והוציאה להם מקלו ותרמילו וספר תורה שהיה בידו.

**גמרא:**

ומבאר הגמרא את דבריהם של חכמים: קכב-ב מאי גריעותא דפונדקית, עד שאמרו לו וכי לא תהא כהנת כפונדקית?

אמר רב כהנא: פונדקית זאת, עובדת כוכבים היתה.

ומסיחה לפי תומה היתה: זה מקלו וזה תרמילו, וזה קבר שקברתיו בו.

וכן תני אבא בריה דרב מניומי בר חייא: פונדקית עובדת כוכבים היתה, ומסיחה לפי תומה היתה: זה מקלו וזה תרמילו, וזה קבר שקברתיו בו.

ומקשה הגמרא: והא "איה חברנו" קאמרי לה?!?

ומוכח ששאלו אותה, ולא היה זה מסיח לפי תומו.

ומתרצת הגמרא שכך היה המעשה: כיון דחזיתנהו, שראתה אותם כשהם חוזרים בכיא. והיינו, שתחילת הדברים היתה מצידה, כמסיחה לפי תומה.

ואז אמרו לה: איה חברנו?

אמרה להם: מת וקברתיו.

תנו רבנן: מעשה באדם אחד שבא להעיד על האשה, שמת בעלה, לפני רבי טרפון.

אמר לו: בני, היאך אתה יודע בעדות אשה זו?

אשה זו, שנאמנת לומר מת בעלה ולהתיר בכך את עצמה להנשא —

אינו דין שנאמנת גם להביא גיטה ולהעיד עליו.

ומדייקת הגמרא מדבריו של רבי עקיבא בברייתא:

רק חמשת הנשים שאמרו חכמים, הוא דלא מהימני להעיד על מות בעלה. הא אשה בעלמא, שאינה מחמשת אותן נשים — מהימנא!

ומשינן: לא קשיא:

כאן קודם שהחזיקו להשיא על פי אשה.

כאן לאחר שהחזיקו להשיא על פי אשה.

**מתניתין:**

אמרו לו חכמים לרבי עקיבא: מעשה בבני לוי, שהלכו לצוער עיר התמרים, וחלה אחד מהם, והביאוהו בפונדק, והמשיכו בדרכם.

ובחזרתם אמרו לפונדקית הנכרית: איה חברנו?

נומית אמרה להם: מת, וקברתיו. והשיאו את אשתו.

וכי לא תהא בת ישראל או כהנת נאמנת כמו אותה פונדקית?

אמר להו: לכשתהא בת ישראל או כהנת מביאה ראיה כפונדקית הזאת, היא אכן תהא נאמנת.

כי לא על עדותה סמכו, אלא היתה

אמר: אני והוא, בעלה המת, היינו הולכים בדרך, ורדף אחרינו גייס, ונתלה בעלה של אשה זו בייחור בענף של זית, ופשחו, ונתקו מהעץ, ועשה ממנו מקל, והחזיר במקל שעשה, את הגייס לאחוריו.

אמרת לי: אריה, יישר כחך!

אמר לי: מנין אתה יודע שאריה שמי?

שאכן, כך קורין אותי בעירי: יוחנן ברבי יוחנתן, אריה דמכפר שיחיא.

לימים חלה אותו עד, ומת. והשיא רבי טרפון את אשתו של חבירו על סמך עדותו של העד הזה.

ומקשה הגמרא: וכי רבי טרפון לא בעי דרישה וחקירה בעדות אשה?

והתניא: מעשה באדם אחד שבא לפני רבי טרפון להעיד עדות אשה.

אמר לו: בני, היאך אתה יודע עדות זו?

אמר לי: אני והוא היינו הולכין בדרך ורדף אחרינו גייס, ונתלה בייחור תאנה ופשחו והחזיר את הגייס לאחוריו.

אמרת לי: יישר כחך, אריה!

אמר לי: יפה כוונת לשמי, שכך קורין אותי בעירי: יוחנן בן יונתן אריה דמכפר שיחיא.

לימים חלה, ומת.

אמר לו רבי טרפון בשעה שנטה למות: וכי לא כך אמרת לי ששמך הוא יוחנן בן יונתן דמכפר שיחיא, אריה?

אמר לי: לא כך אמרתי.

ורק אז השיא רבי טרפון את אשתו של המת שהעיד זה עליו!

ומשנינן: במחלוקת תנאי היא.

דתניא: אין בודקין עדי נשים בדרישה וחקירה, דברי רבי עקיבא.

רבי טרפון אומר: בודקין.

וקמפלגי בדרכי חנינא.

דאמר רבי חנינא: דבר תורה, אחד דיני ממונות ואחד דיני נפשות בדרישה וחקירה, שנאמר [ויקרא כד] "משפט אחד יהיה לכם".

ומה טעם אמרו חכמים שדיני ממונות אין צריכין דרישה וחקירה?

כדי שלא תנעול דלת בפני לויך.

ובמאי קמפלגי?

מר רבי עקיבא סבר: כיון, היות דאיכא כתובה למשקל — כדיני ממונות דמי, והקילו בה שלא יצטרכו דרישה וחקירה.

ומר רבי טרפון סבר: כיון דקא שרינן בעדות זו אשת איש לעלמא — כדיני נפשות דמי, היות והבא עליה דינו בחנק, וצריכים בה דרישה וחקירה.

אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא: תלמידיו חכמים מרבים שלום בעולם, שנאמר [ישעיהו נד] "וכל בניך למודי ה', ורב שלום בניך".

הדרן עלך פרק האשה בתרא

וסליקא לה מסכת יבמות